

os, tror jeg, at vi burde uden Hensyn til Partiforskel kunne enes om nu at ophæve Prygleloven og i Stedet derfor give en Lov, der indeholder de Fremskridt, som opnaaedes af dem, som lode sig bevæge til at gaa ind paa Pryglebestemmelserne. Samtidig bør vi af Loven om Retsplejen lade den omtalte Bestemmelse i § 679 udgaa. Det er et overordentlig vigtigt Punkt. Jeg vilde tro, at hele den danske Rigsdag som det danske Folk maatte kunne enes i Ønsket om, at saadan skal det gøres, og at den kommende Regering maatte føle, at denne Renselsespligt er en af dem, der først bør paahvile den.

Dette er nogle Punkter i Lovgivningen, hvor der nødvendigvis maa ske en Rensning for den Fordærvelse, der er kommen ind i de senere Aar. Endnu vil jeg kun eksempelvis nævne et Par Punkter af lignende Fordærvelse, der i samme Tidsrum ere komne ind i de administrative Regler. Jeg vil her ikke tale om de administrative Misbrug, der ere gjorte personlig, det er et andet, et overordentlig vigtigt Omraade, men det vil forhaabentlig komme ind under Forhørsdommerens Omraade. Det, jeg vil omtale, er derimod den Fordærvelse, der er kommen ind i de administrative Regler. Det kan maaske forekomme nogen at være noget smaat, men det er særdeles vigtigt for den offentlige Moral. I Loven af 29. Marts 1873 om Udpantning og Udlæg uden Grundlag i Dom eller Forlig fastsattes det, at der skulde gives Skyldneren et Varsko om den Fogedforretning, der vilde overgaa ham. Naar der var begæret Udpantning, skulde der gives ham et 6 Dages Varsko, og naar Udlæg var begæret, skulde der gives ham Underretning om det 3 Dage forud. Andre Fogedforretninger end disse 2 Arter beskæftiger Loven sig ikke med, det falder udenfor dens Omraade. Som Følge deraf fastsætter den heller ikke noget om, at der skulde gives nogen Underretning. Men lidt efter lidt udviklede der sig en human Praksis, efter hvilken der blev givet Skyldneren Underretning om den begærede Forretning, naar ikke noget bestemt talte derimod. Det har haft den lykkeligste Virkning for mangfoldige Smaafolk, for mangfoldige betrængte Skyldnere, idet de

have kunnet benytte disse faa Dage til at værgе sig, til at skaffe Pengene til Veje. Og de hæderlige Sagførere have været overordentlig tilfredse dermed. Kun en Klasse var ikke tilfreds dermed, den lille Bestanddel af vort Sagførerkorps, som er uhæderlig, Sagførere, som kun lægge an paa at faa et Salær ved den Forretning, de have forlangt; kun de vare misfornøjede. Og da var det, at Justitsministeren kom dem til Hjælp, idet han ved en Skrivelse af 27. Maj 1904 udtaler, at det maa forventes fremtidig, at der ikke bliver givet noget saadant Varsel til den Skyldner, hos hvem der er begæret en Fogedforretning. Naar man kunde søge efter de personlige Motiver dertil, kan det gerne være, at de vilde findes at være kriminelle, men hvilke de end have været, saa tror jeg, at det er af den Slags Ting, en kommende Regering absolut maa søge at fjerne.

Jeg nævner fremdeles et Tilfælde, der ikke har saa ganske ringe Betydning. Ved Straffelovens § 117 fastsættes Straf for den Embedsmand, der modtager Betaling for Embedshandlinger, som det paahviler ham at udføre, og som der ikke er fastsat særlig Betaling for. Meget naturligt! Og i de lange Tider, der er gaaet siden Straffelovens Udstedelse, har der udviklet sig den Opfattelse, som ogsaa er ganske naturlig, ja, strengt logisk, at det ikke alene maa være Embedsmanden forbudt selv at modtage Betaling, men at det maa være ham forbudt at modtage Betaling paa den Maade, at Kontorister, lønede af ham, modtage Betaling for de Embedsmandshandlinger, som de udføre for ham. Saaledes har det været antaget i den hæderlige Verden, baade i Publikum og blandt Embedsmænd, i en lang Aarrække. (*Alfred Christensen*: Og indskærpet af Nellemann!) Ja, det var blevet indskærpet i Mellemtiden. Den 11. Marts 1884 kom der et Cirkulære fra daværende Justitsminister Nellemann i Anledning af, at det mentes, at der i enkelte Tilfælde blev afvejet derfra, og i dette indskærpedes paa ny denne Regel, som den burde gælde. Vi levede da videre ad den lige Rettens Vej, indtil der pludselig den 28. Juni 1902 til alles Forbavselse fra den faldne Justitsminister kom et Cirkulære, hvorved han tillod, at der for Em-